

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **B. Z.**, narozený X,
státní příslušnost Ruská federace,
naposledy bytem X,
zastoupený opatrovníkem Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2022, č. j. OAM-750/ZA-ZA11-D07-2022,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2022, č. j. OAM-750/ZA-ZA11-D07-2022, jímž byla podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Žalovaný rovněž rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinké nařízení“), je Italská republika.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že dne 10. 8. 2022 požádal o mezinárodní ochranu. Do České republiky přicestoval společně se svou manželkou E. Z., narozenou dne X, a synem D. Z., narozeným dne X, kteří rovněž požádali o mezinárodní ochranu. Podotkl, že v případě návratu do země původu by jim hrozilo nebezpečí, neboť se veřejně vyjadřují proti válce na Ukrajině a nepodporují současný režim. Rovněž mají obavu z policie, která se chová agresivně. Zdůraznil, že situace v Rusku je napjatá a lidé kteří nesouhlasí s válkou na Ukrajině, jsou tvrdě postihováni.
3. Žalobce dále uvedl, že syn D. prodělal v dětství mozkovou obrnou a je upoután na invalidní vozík. Současně trpí epilepsií, na kterou užívá lék Depakine. Syn žalobce potřebuje neustálou péči a taktéž velice špatně snáší horko, které u něj vyvolává epileptické záchvaty a jeho celkový stav je v letním počasí, kdy jsou vysoké teploty, výrazně horší. Z uvedených důvodů by pro něj přesun do Itálie znamenal dlouhodobé zdravotní komplikace. V Česku současně žijí další dva synové žalobce – A. Z. a A. Z., jimž byl v roce 2017 udělen dlouhodobý pobyt. Oba synové mluví plynule česky, mají české středoškolské vzdělání s maturitou a oba nyní studují na vysoké škole v Praze. Synové žijí ve vlastním bytě. Synové žalobce rovněž zakoupili bezbariérový byt pro rodiče a svého postiženého bratra. Žalobce doplnil, že by nebyli závislí na žádných dávkách státní sociální podpory, neboť bydlení mají zajištěno a současně mají dostatek finančních prostředků pro život. V Česku by chtěli zůstat, aby se nemuseli bát o svůj život a také, aby byli společně se svými dětmi.
4. Žalobce současně požádal o případné udělení doplňkové ochrany podle § 14 zákona o azylu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl žalobu zamítnout. Dále uvedl, že žalobce byl v době podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany držitelem platného krátkodobého víza vydaného Italskou republikou, tudíž bylo nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 dublinkého nařízení. Žalovaný podotkl, že se v napadeném rozhodnutí zabýval podobou a kvalitou italského azylového systému, přičemž nezjistil žádné závažné nedostatky, které by přesun žalobce vylučovaly, přičemž Italská republika dne 26. 8. 2022 uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
6. Za účelovou označil žalobní námitku, že syn žalobce by měl v případě přesunu do Itálie zdravotní komplikace, a to kvůli vysokým letním teplotám. Žalovaný dodal, že žalobce tuto informaci během správního řízení nezmínil, ačkoli o možném přesunu do Itálie věděl. Žalobce v průběhu správního řízení doslovně uvedl, že do Itálie opakovaně cestovali i se synem na letní dovolenou k moři.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

8. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 10. 8. 2022 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. V cestovním dokladu žalobce bylo vyznačeno vízum vydané Italskou republikou č. X s platností od 25. 6. 2022 do 8. 8. 2022. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 8. 2022 žalobce uvedl, že Itálii v minulosti navštěvovali za účelem dovolené. Jelikož mají invalidního syna, tak cestovali automobilem. Naposledy byli v Itálii v 2014 a to na dovolené u moře. Žalobce pak byl sám v Itálii v letech 2002 a 2011 na služební cestě. Na začátku války se rozhodli odjet do České republiky, ale jelikož se jim nepodařilo vízum do České republiky získat, tak si vyřídili vízum do Itálie. Podotkl, že podmínky italského víza splnili, jelikož do Itálie na dovolenou odcestovali. Sdělil, že s Velvyslanectvím České republiky v Moskvě a s Ministerstvem vnitra komunikoval ohledně možnosti získat v České republice mezinárodní ochranu. Ministerstvem vnitra mu bylo sděleno, že o azyl musí požádat v Zastávce u Brna. Do České republiky přicestovali, protože zde již několik let žijí jejich synové (A. a A.), kteří zde studují na univerzitě. Syny tu několikrát navštívili a vždy se jim tu líbilo. Konstatoval, že by se chtěli naučit česky a následně začít pracovat či podnikat. Itálii je pro ně cizí země, nikoho tam neznají a nikdy neuvažovali nad tím, že by tam žili. Pokud by byli nuceni odjet do Itálie byl by to pro ně zbytečný stres, především pro jejich nejstaršího syna.
11. Soud předesílá, že předmětem napadeného rozhodnutí bylo určení členského státu příslušného konat řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nikoliv vlastní posouzení toho, zda má být žalobci udělena některá z forem mezinárodní ochrany. Soud tedy shledal irelevantními žalobní námitky stran hrozícího nebezpečí a pronásledování žalobce v zemi původu a žádosti o případné udělení doplňkové ochrany, neboť k vlastnímu posouzení důvodnosti obav žalobce a případnému udělení některé z forem mezinárodní ochrany dosud nedošlo.
12. Stěžejní žalobní námitkou je to, že příslušným členským státem k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany má být podle žalobce Česká republika, a nikoliv Itálie, neboť syn žalobce upoutaný na invalidní vozík, trpící dětskou mozkovou obrnou a epilepsií špatně snáší velmi horké počasí a pobyt v Itálii by mu mohl způsobit závažné dlouhodobé zdravotní obtíže. Příslušnou k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany by měla být Česká republika, neboť zde mají povolen dlouhodobý pobyt další dva synové žalobce, kteří zde

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

studují na vysoké škole a vlastní zde byt. Ačkoliv to tedy žalobce v žalobě výslovně neuvedl, domáhal se aplikace diskrečního ustanovení dle čl. 17 dublinského nařízení tak, aby se Česká republika rozhodla posoudit žádost žalobce o mezinárodní ochranu, i když podle kritérií dublinského nařízení není příslušná.

13. Podle čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení platí, že „[č]lenské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.“
14. Podle čl. 12 odst. 2 dublinského nařízení platí, že „[p]okud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.“
15. Podle čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení platí, že „[p]okud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.“
16. Z citovaných ustanovení vyplývá, že pokud byl žadatel o mezinárodní ochranu držitelem víza, jehož platnost skončila před méně než šesti měsíci, na jehož základě mohl žadatel vstoupit na území členského státu a dosud neopustil území členských států, je příslušným k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu členský stát, který toto vízum udělil.
17. V posuzovaném případě není sporu o tom, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 10. 8. 2022 na území České republiky za situace, kdy měl v cestovním dokladu vyznačeno vízum vydané Italskou republikou č. X s platností od 25. 6. 2022 do 8. 8. 2022. V době podání žádosti o mezinárodní ochranu byl tedy žalobce držitelem italského víza, jehož platnost skončila před méně než šesti měsíci, na jehož základě vstoupil na území členského státu a dosud neopustil území členských států, a tudíž je příslušným státem k rozhodování o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu Italská republika.
18. Podle čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení platí, že „[o]dchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.“
19. Dále považuje soud za vhodné poukázat na závěry Nejvyššího správního soudu vztahující se k aktivaci čl. 17 dublinského nařízení s ohledem na tzv. „zdravotní případy“ uvedené v rozsudku ze dne 7. 12. 2017, č. j. 1 Azs 398/2017-25, kde Nejvyšší správní soud v odst. 19 až 23 uvedl: „Podrobný výklad tohoto ustanovení ve vztahu k tzv. „zdravotním případům“ poskytl Soudní dvůr v rozsudku C. K.. Zasadil jej přitom do kontextu Společného evropského azylového systému jako celku, který je založen na zásadě vzájemné důvěry mezi členskými státy a zároveň zabezpečuje ochranu základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu. Soudní dvůr zdůraznil, že přemístění žadatele v rámci nařízení Dublin III lze provést pouze za podmínek, které vylučují, že toto přemístění s sebou pro dotčenou osobu ponese skutečné riziko, že bude vystavena nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU.“
20. Při určení intenzity, kdy by důsledky přemístění žadatele s ohledem na jeho zdravotní stav, dosáhly porušení čl. 4 Listiny základních práv EU, vyšel Soudní dvůr z judikatury Evropského

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu pro lidská práva k čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), a to včetně rozsudku ze dne 13. 12. 2016, *Paposhvili proti Belgii*, stížnost č. 41738/10, který do určité míry zmírnil dříve vyžadovaný práh pro aktivaci čl. 3 Úmluvy v případě tzv. „zdravotních případů“ (srov. rozsudky ze dne 2. 5. 1997, *D. proti Spojenému království*, stížnost č. 30240/96, a ze dne 27. 5. 2008, *N. proti Spojenému království*, stížnost č. 26565/05). V této souvislosti Soudní dvůr zdůraznil, že členské státy jsou na základě přijímací směrnice (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu) povinny i v rámci řízení na základě nařízení Dublin III poskytnout žadatelům o azyl zejména nezbytnou lékařskou péči a lékařskou pomoc, které zahrnují alespoň neodkladnou péči a základní léčbu onemocnění a závažných duševních chorob. Za těchto podmínek a v souladu se vzájemnou důvěrou, která panuje mezi členskými státy, existuje silná domněnka, že lékařská péče poskytovaná žadatelům o azyl v členských státech je odpovídající (odst. 70 rozsudku C. K.).

21. Obdobně jako ve věci C. K. (srov. odst. 71 daného rozsudku) ani v nyní posuzované věci stěžovatel netvrdil, že by v SRN docházelo k systémovým nedostatkům v přístupu žadatelů o mezinárodní ochranu ke zdravotní péči. Takové skutečnosti neplynou ani ze spisu.
22. Soudní dvůr ovšem nevyloučil, že mohou existovat výjimečné situace, kdy i bez ohledu na kvalitu přijetí a péči dostupnou v členském státě příslušném pro posouzení žádosti, nebude možné vyloučit, že přemístění žadatele o azyl, jehož zdravotní stav je obzvláště závažný, může pro něj samo o sobě s sebou nést skutečné riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU (odst. 73 rozsudku C. K.). Pokud žadatel předloží, zejm. v rámci řízení o opravném prostředku, objektivní skutečnosti (zejm. lékařská osvědčení), která mohou prokazovat obzvláštní závažnost jeho zdravotního stavu a značné a nevratné následky, které by pro něj mohlo přemístění představovat, nemohou orgány dotčeného členského státu, včetně jeho soudů, nepřihlédnout k těmto skutečnostem (odst. 75 rozsudku C. K.).
23. I pokud by ovšem taková situace nastala, nevzniká členskému státu povinnost převzít příslušnost na základě čl. 17 nařízení Dublin III (odst. 88 rozsudku C. K.). Soudní dvůr ponechal uplatnění čl. 17 nařízení Dublin III v diskreci členských států. Pokud by zdravotní stav žadatele byl natolik závažný, že by samotné jeho přemístění představovalo skutečné riziko nelidského a ponižujícího zacházení a toto riziko by nebylo možné vyloučit ani přijetím opatření podle čl. 29 až 32 nařízení Dublin III (zejm. doprovod lékařského personálu, vybavení prostředky a nezbytnými léčivými přípravky během přemístění, včasné poskytnutí veškerých potřebných informací o zdravotním stavu příslušnému státu) a kapitoly III prováděcího nařízení Komise (ES) č. 1560/2003, bylo by povinností orgánů členského státu, aby odložily výkon rozhodnutí o přemístění do doby, než zdravotní stav žadatele jeho přemístění umožní. Teprve pokud by zdravotní stav žadatele neumožnil přemístění během šestiměsíční lhůty stanovené v čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III, zanikla by povinnost příslušného státu k převzetí žadatele a příslušným státem by se v důsledku uplynutí této lhůty (nikoliv na základě čl. 17 nařízení Dublin III) stal dožadující členský stát, tedy stát, v němž se žadatel fyzicky nachází (odst. 76 až 90 rozsudku C. K.).“
24. Soud se s citovanými závěry Nejvyššího správního soudu založenými na judikatuře Evropského soudu pro lidská práva a Soudního dvora EU ztotožňuje a shrnuje, že členskému státu nevzniká povinnost aktivovat diskreční ustanovení podle čl. 17 dublinského nařízení ani v případě závažného zdravotního stavu žadatele, jemuž by v případě přemístění s ohledem na jeho závažný zdravotní stav reálně hrozilo nelidské či ponižující zacházení, přičemž v takovém případě by musel členský stát výkon přemístění žadatele o mezinárodní ochranu odložit do doby, než by zdravotní stav žadatele přemístění umožnil. Jinými slovy řečeno, na to, aby členský stát převzal rozhodování o žádosti o udělení mezinárodní ochrany Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

do své jurisdikce vzdor tomu, že podle kritérií dublinského nařízení není příslušný, není právní nárok ani v případě závažného zdravotního stavu žadatele. Toto oprávnění je plně v diskreci členského státu.

25. Žalobce namítal, že příslušným členským státem k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany má být Česká republika, a nikoliv Itálie, neboť syn žalobce upoutaný na invalidní vozík, trpící dětskou mozkovou obrnou a epilepsií, špatně snáší velmi horké počasí a pobyt v Itálii by mu mohl způsobit závažné dlouhodobé zdravotní obtíže. Jak uvedl soud výše, ani v případech závažného zdravotního stavu žadatele nevzniká členskému státu povinnost aktivovat čl. 17 dublinského nařízení a převzít rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu do své jurisdikce. Soud nezpochybňuje závažnost zdravotního stavu syna žalobce D., o něhož žalobce trvale pečuje, nicméně z žádného podkladu (lékařské zprávy) založeného ve správním spise či doloženého soudem nevyplývá, že by přemístění syna žalobce do Itálie mohlo být z důvodu tamního teplejšího podnebí zdraví ohrožujícím, a tedy i případně nelidským či ponižujícím zacházením. Ostatně sám žalobce v pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v Itálii byl s rodinou, a tedy i se synem D., několikrát na letní dovolené u moře. Na výslovnou otázku, zda má žalobce nějaké důvody, proč by nemohl odcestovat do Itálie, žalobce uvedl, že v Itálii nikdy neplánoval žít, nic tam nemá ani tam nikoho nezná, hlavní část jeho rodiny již šest let žije v České republice a přesun do Itálie by pro něj a především pro jeho syna D. znamenal stres. Žádné další důvody mimo shora uvedené neuvedl. Ve správním řízení na zdravotní obtíže syna D. spojené s teplým počasím nikterak neupozornil. K vyjádření preference České republiky, jakožto členského státu příslušného k rozhodování o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, s ohledem na zde studující další dva syny žalobce s dlouhodobým pobytem, kteří zde vlastní byt, soud toliko konstatuje, že není-li dostatečným důvodem pro aplikaci čl. 17 dublinského nařízení závažný zdravotní stav žadatele (syna žalobce), tím spíše jím nebude pouhá preference z uvedených důvodů (*a maiori ad minus*). Soud tedy uvedené námitky neshledal důvodnými.
26. Pro úplnost pak soud podotýká, že soud nepřehlédl, že veškeré námitky žalobce týkající se překážek v přemístění do Itálie se vztahují ke stavu jeho zletilého syna a nikoli k jeho osobě. O to menší relevanci proto dle soudu tyto námitky mohou mít.
27. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 10. listopadu 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce